BUDAHEGYVIDÉKI EVANGÉLIKUS GYÜLEKEZET

ÉGIGÉRŐ

2020. NOVEMBER 29. – DECEMBER 8.

Igehirdetések a budahegyvidéki evangélikus templomból

IGEHIRDETÉS ADVENT 1. VASÁRNAPJÁN - 2020. NOVEMBER 29.

„Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek, mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születtetek újjá, Isten élő és maradandó igéje által. „Mert minden test olyan, mint a fű, és minden dicsősége, mint a mező virága: megszárad a fű, és virága elhull, de az Úr beszéde megmarad örökké." Ez pedig az a beszéd, amelyet hirdettek nektek."

1Pt 1,22-23

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Ez a 15. adventünk Budahegyvidéken. Ha visszatekintek ezekre az adventekre, az előző 14-re, mind nagyon hasonló volt… például ezekben a hetekben állandóan karácsonyi műsorokat próbáltunk, szinte minden napra jutott belőle: hétfőn az ovisokkal, csütörtökön a konfisokkal, pénteken az ifisekkel és vasárnap pedig a felnőtt színjátszó csapattal. A szokásosnál is nagyobb élet volt, mindenki izgatottan készülődött…rendszerint advent második vasárnapja előtti szombaton mentünk az önkormányzat kis színpadára a karácsonyi vásárra a gyerekcsoportok egyikével énekelni, majd a kerület hatalmas koszorúján a gyertyát meggyújtani. Hetente volt valami extra program, adventi zenés áhítatok, majd az ünnephez közel a karácsonyi szeretetvendégség, ahol mindenki megcsodálta a sok gyerek és felnőtt műsort, melyre egy hónapot készültünk.

Időnként nekiindultunk és bóklásztunk a karácsonyi vásárokon, kürtős kalácsot eszegettünk és forralt bort ittunk és szinte minden hétvégén elmentünk korcsolyázni a gyerekekkel. És minden advent ugyanúgy kezdődött, elmaradhatatlanul, itt a templom előtt az udvaron: az adventi teázással, forralt borozással. Valahogy ilyenkor mindig kiragyogott a téli nap, és olyan jól esett a forró italt szorongatva, kortyolgatva egymással beszélgetni, és ebben a szeretetteljes, testvéri légkörben mintegy valóságos újévköszöntéssel belépni az új egyházi esztendőbe.

Idén nem terjeng az épületben már kora reggel a forralt bor illata. Nem lesz találkozás, nem lesz beszélgetés. Nincsenek próbák sem, nem nyüzsögnek itt a gyerekek hétről hétre az oltártérben, mert nem lesz szeretetvendégség, és nem megyünk énekelni a színpadra, mert színpad sincsen sem karácsonyi vásár, se nagy koszorú, sem kürtős kalács. Igaz, itt a Déli aluljáróban most nyitottak egyet, na de mi az igazi erdélyi, parázson sült kalácshoz képest? Korcsolyázni sem megyünk, mert a korcsolyapályák zárva vannak, és hát igen: már most tudjuk, ez a 15. hegyvidéki advent most más lesz.

Az a gyanúm, hogy nem csak nekünk, lelkészeknek lesz más ez az advent. Egy kicsit mindenkinek az. Mindenkinek otthon kell elkészítenie a forralt bort, sütögetnie a kalácsot, és meggyújtani a gyertyát az adventi koszorún. És ezzel együtt nem lesznek a zaklatott, rohanós programok sem…mert nem kell elmenni az egyik meg a másik meg a harmadik gyermek karácsonyi betlehemesére, meg adventi hangversenyére, és jaj olykor még osztódni is jó lenne, mert persze

ezek rendre egy napra esnek, és nem kell műmosollyal ülni a céges karácsonyi vacsorán, miközben otthon várna ránk a család. És nem fog csábítani egyetlen zsúfolt és színes és illatos karácsonyi vásár sem. Hiszen nincsenek.

Minden zaklatottsága ellenére mindez valahol fáj, mert megszoktuk már, hogy ez így van, erről szól a december és ilyen az advent, és jó esetben fáradtan rogyunk le a koszorú köré vasárnap esténként. De most mégis azt kérdezem, vajon baj, hogy idén ez másképp van? Baj persze, mert minden a vírus miatt van, és az baj, de még mekkora, de máskülönben baj volna, ha lenne egyszer egy ilyen nyugodt, az ünnepeket valóban megélő, a belső csendünkre figyelő, az Eljövendőre figyelő, Istenre figyelő adventünk?

Mert gondoljunk csak bele! Amikor műsort műsorra és programot programra halmozunk, üzletből üzletbe rohanunk, találkozókat szervezünk, díszítünk, ékesítünk mindent kívülről, hogy szép legyen az ünnepekre, akkor vajon nem az emberi oldal kerül előtérbe? A mi várakozásunk. Az Ő eljövetele helyett. Adventhez mindig hozzá tartozott a hangulat, de ez a hangulat arról szólt, hogy mi mit csinálunk, hová megyünk, mit veszünk, mit eszünk és iszunk, és hogyan várunk. Hogyan varázsoljuk oda magunk köré az ünnepet. Pedig az ünnep eljön, eljön akkor is, ha nem mi vagyunk a főszereplők. Ha nem veszünk meg minden utunkba kerülő csillogó díszt és girlandot. Ha otthon maradunk. Ha együtt imádkozunk vagy énekelünk, ha együtt készítünk valami finomat a gyerekekkel.

Az advent szó eljövetelt jelent. Sokan úgy tudják, vagy úgy gondolják, hogy várakozást jelent. A várakozás az emberi oldal. Pedig a lényege is ez, eljön az, akit várunk. Ez az idei advent lehet, hogy a lényegről fog szólni? A mi várakozásunk helyett az Ő eljöveteléről? Ha túl tudunk lendülni a megszokott dolgaink gyászolásán, akkor akár igen.

Ez a mai ige is valami ilyesmire buzdít bennünket. Tisztítsátok meg lelketeket! Ne kívül, vagy ne csak kívül legyünk tiszták. Ne csak kívül, az adventi hangulatban akarjuk tetten érni az érkezőt! Ne a megszokott pörgés, vagy a vásári illat segítsen közelebb, mert valahol hamis adventek ezek. Készüljünk belül, a szívünk, a lelkünk megtisztításával, ahogy az apostol intése hangzik. Hangozzon most felénk a sok megszokott és talán még kétségbeesetten keresett zaj helyett az üzenet: egymást kitartóan, tiszta szívvel szeressétek. Ebben a furcsa adventben a szeretetet is lehet tanulni és gyakorolni. Sokan vannak egyedül. A szeretteink is. Vagy mi magunk. Készítsünk egy különleges adventi kalendáriumot...és minden napjához írjunk be valakit, akit

aznap fel fogunk hívni. Valakit, akit már rég fel kellett volna. Valakit, akit nem jól szerettünk, de aki mégis várja a jelentkezésünket. Nyitogassuk a kis ablakokat és a csokievés helyett gyakoroljuk a szeretetet, egymásra figyelő, gondoskodó figyelemmel.

Nekem sokáig furcsa volt, hogy advent elején a virágvasárnapi történetet olvassuk, Jézus jeruzsálemi bevonulását. Ma is elhangzott ez a történet. De nyilván ilyenkor nem kell megmaradni a tanítványok előre küldésénél vagy a szamárcsikó kiválasztásánál. A hangsúly, a lényeg a hozsannázó tömeg kiáltásában rejlik: Áldott, aki jön az Úr nevében! Aki jön. Az eljövendő. Most, adventben is az a lényeg, aki jön. Virágvasárnap szamárháton ülve, karácsonykor pedig istállóba, szalma közé megszületve. Pedig, király érkezik. Pedig, Isten Fia érkezik.

Ahhoz, hogy ezt valóban átélhessük, ahhoz nagyon fontos advent csendje. A csillogó, mézeskalácsillatú és izgalmas advent helyett a mi belső adventünk. A csend, amelyben feltehetjük dacoló kérdéseinket, a csend, amelyben még félnünk is szabad, a csend, amelyben odatehetjük Isten lábai elé a régtől fogva hurcolt sérelmeinket és a minket terhelő mulasztásainkat. Az idő, mely nekünk adatott, amelyben nem külső, hanem belső megtisztulásra van szükség, sőt nem csak szükségünk, de az igében parancsot, felszólítást kapunk erre.

Mert amíg a mi várakozásunk a fontosabb, az első, addig nincs meg ez a belső csend. De amikor az Eljövendőre nézünk, és arra, amit Ő ad, Ő hoz el számunkra, és nem arra, mi mit teszünk ehhez hozzá, akkor egyszeriben megvalósul az életünkben advent, és nagyobb csoda lesz ez, mint a karácsonyi vásárok színes-illatos-ízes forgataga. Mert Ő eljött, az Istenember földre szállt és köztünk járt, emberként, minket megértve és minket szeretve. És eljön minden évben, adventben és karácsonykor, átéljük a csodát. És eljön hozzám, személyesen néven szólít és követésre hív, tanítva arra a szeretetre, mely csak tőle tanulható. „Tisztítsátok meg lelketeket az igazság iránti engedelmességgel képmutatás nélküli testvérszeretetre, egymást kitartóan, tiszta szívből szeressétek.” Ámen

Keczkó Szilvia

IGEHIRDETÉS AZ ELSŐ ADVENTI ZENÉS ÁHÍTATON, 2020. DECEMBER 1.

Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Bétfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus előreküldte két tanítványát, és ezt mondta nekik: Menjetek az előttetek lévő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt. Oldjátok el, és vezessétek hozzám! Ha valaki szólna nektek, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat. Ez pedig azért történt, hogy beteljesedjék, amit az Úr mondott a próféta által: „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, aki alázatos, és szamárháton ül, igavonó állat csikóján.”

A tanítványok pedig elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig felült rá. A sokaság az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fákról, és az útra szórták. 9Az előtte haladó és az őt követő sokaság pedig ezt kiáltotta: Hozsánna Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!

Mt 21,1-9

Keresztyén Gyülekezet! Szeretett Testvéreim a Krisztus Jézusban!

Ebben a sok szempontból különleges évben az ádventet is igyekszünk siettetni. Szinte minden eszközzel, sokkal korábban indulunk, gyorsabb gyakorlattal, mint bármikor máskor. Akár a fényekkel, akár a díszekkel, akár a mozgással egy kicsit mindent előrehoztunk. Tegnap engem személyesen ért egy különleges, kedves történet. Első osztályos kisunokám azzal a hírrel jött haza, hogy adventi aktivitás volt az iskolában. Először elkezdtem gondolkodni: az egyházi fenntartású iskolában vajon milyen teológiai helyzet az, amelyben a gyerekek adventi aktivitást végeznek. Aztán Blanka büszkén elővette az iskolatáskáját, kinyitotta, és megmutatta: ezt rajzoltam adventre, a tanító néni pedig – mivel nagyon szép volt a rajzom – rátett egy szöveget, amit kérlek, Papa, olvass föl nekem. A szöveg ez volt:

Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk

Illendő ruhában, méltóképpen várjunk.

Add, hogy kerülgessük a bűnt, sötétséget

S ama jobb hazában megláthassunk Téged.

Egész biztos, hogy emelt szintű ádventet él meg az unokám egy ilyen szép Mécs László verssel – gondoltam. Aztán az arcán láttam a lelkesedést. Hihetetlen jókedve volt. Megérezte, megtanulta egy pillanat alatt, hogy valami aktivitásról, valami mozgásról, valami tevékenységről szól ádvent.

Az a történet, amit felolvastam a Bibliából, Jézus bevonulása Jeruzsálembe, egy nagyon kedves, szerethető történet. Valami olyan helyzetről szól, amikor mindenki teszi azt, amit tehet. Mindenki elindul oda, ahova elindulhat. Benne mindenki valamilyen formában megtalálta a helyét. Nagyon szerethető történet Jézus bevonulása Jeruzsálembe. Minden a helyén van, mindenki azt teszi, ami helyes. Az elképzelések valóra válnak, valóban az történik, aminek történnie kell. A mozgás a tervek szerint zajlik, és Jézus a legtermészetesebben, rendkívül egyszerűen, olyan formában viselkedik az emberek között, hogy minden lépése természetes és a tervezettnek megfelelő. Ha életem során nem csak teológiai, tudományos vagy elvont formában közelítettem meg ezt a textust, hanem személyesen, akkor gyakran az volt a reakcióm, hogy ebben a történetben mindenki a helyét keresi. Mindenki beilleszkedik a maga helyére. Talán nekünk sem árt egy

ádventi zenés áhítaton elgondolkodni azon, hol is van az én helyem ebben a történetben.

Ezt a történetet mindazzal, ami benne lejátszódik, nagyon jól ismerjük. De a kérdés most így hangzik felénk: hol van az én helyem? Hova sorolnék be szívesen? Hova állnék be?

Vonzó a két előreküldött tanítvány helye. Hiszen ők bizonyára nagyon közel állnak Jézushoz. Egy kicsit azt érezzük, ők a VIP tanítványok, akik mindenestül ott vannak, ahol lenniük kell. Ők kapják elsőnek az információt, ők bevetésre készek, és valóban teszik azt, amit mond nekik Jézus. Ha megszólítja, megbízza őket, ők már indulnak is. Milyen jó az aktív tanítványok közé beállni! Meg lehet őket kérni, meg lehet szólítani, figyelnek, éberek. Odafigyelnek másokra, nem kérdeznek vissza Jézusnál sem arra, hogy tulajdonképpen biztos? Van garancia arra, hogy biztonságosan indulhatunk ebben a küldetésben? Nem lesz ebből valami baj? Nem lesz ebből bonyodalom? Nem kérdeznek semmit, mert ők azon a helyen vannak, ami az aktívak helye. Vonzó ez az aktív hely. Az akcióban lévők helye. A mi ádventi időszakunkban is nagyon sok ilyen emberre van szükség. Akik megszólíthatók, akik indulásra készek, akikhez oda lehet érkezni, és akik bátran belevágnak egy feladatba.

Persze a második csoport is nagyon érdekes. Azoknak az embereknek a közössége – és lehet, hogy éppen itt van a mi helyünk -, akik ott Jézus körül a felsőruhákat terítik, mondhatnánk, a díszleteket készítik. Szinte kellékesként működnek látszólag, de ugyanakkor azt gondolom, ők azok, akik a valódi PR tevékenységet végzik Jézus körül. Gondoskodnak arról, hogy látható legyen, feltűnő legyen, kiemelkedő legyen, megismerhető legyen. Hogy megfelelő legyen Jézus fogadtatása. Ezek a mozgató emberek. Akik észreveszik az idők szavát. Értik, hallják, látják az eseményeket, és segítik azt, hogy a központi mondanivaló, az igazi értelmes üzenet eljusson oda, ahova el kell jutnia. Megfelelő környezetet biztosítanak, és Jézus ebben a környezetben ugyanúgy természetesen, alázatosan és nagyon egyszerűen viselkedik. Vajon ez a mi helyünk? Jól éreznénk itt magunkat?

Vagy a harmadik csoport lenne az, ahol a helyünket szívesen elfoglalnánk, és azt mondanánk, ide lelkesen beállunk? Ez a csoport pedig nem más, mint a kórus. Akik ott éneklik a régi zsoltár mondatait. Akik nem tudtak készülni, nem tudtak gyakorolni. Talán azt mondhatnánk, úgy vannak, mint mi manapság. Sokunknak hiányzik a kóruspróba. Sokunknak hiányzik a közös éneklés. Sokunknak hiányzik a személyes találkozás. Ők nem tudtak készülni, de a dallam és a szöveg

mégis nagyon tisztán csendül fel. „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban!” Egy spontán, egyszerű, nagyon közvetlen aktivitás ez. Az éneklők aktivitása.

Advent első hetében érdemes elgondolkodni: vajon hogy találjuk meg mi a helyünket? Hogy lesz nekünk adventi aktivitásunk? Mit rajzolnánk? Mit mondanánk? Mit énekelnénk? Mit készítenénk? Mit ígérnénk? Hova indulnánk? És valaki talán odahelyez, ráhelyez a mi rajzunkra is egy üzenetet. Egy üzenetet, amely ugyanúgy szól, mint egy kisgyermek rajzán. Ugyanúgy megadja ugyanazt az értéket, mert felismerjük azt, aki közeledik, aki felénk közelít. Ahogyan Dsida Jenő fogalmazta meg egy nagyon szép, rövid, tömör mondattal a Közeleg az emberfia című versében:

Tudom, hogy közeleg már a jó ember fia,

aki nem tőlem és nem tőled kap életet.

…

Csak ránézünk a kisdedre,

és tudni fogjuk, hogy Ő az.”

Jó lenne, ha az adventi időben ilyen aktivitásunk lenne: csak ránézünk Jézusra, és tudjuk, hogy Ő az. Ámen.

dr. Szabó Lajos

IGEHIRDETÉS ADVENT 2. VASÁRNAPJÁN - 2020. DECEMBER 6.

„Legyetek tehát türelemmel, testvéreim, az Úr eljöveteléig. Íme, a földművelő várja a föld drága gyümölcsét, és türelmesen várja, amíg az korai és késői esőt kap. Legyetek tehát ti is türelemmel, és erősítsétek meg a szíveteket, mert az Úr eljövetele közel van. Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll. Vegyetek példát, testvéreim, a szenvedésben és a türelemben a prófétákról, akik az Úr nevében szóltak. Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr."

Jak 5,7-11

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A híreket olvasva gyakran akad meg a szemünk olyan cikken, amelyek új készülékről, magát forradalmainak hirdető eszközökről szólnak a szórakoztató elektronika, számítástechnika vagy az okos telefonok világából. Még gyorsabb, még több funkcióval rendelkezik, még többet segít, mindent gyorsabban és tökéletesebben elvégez nekünk, sokszor helyettünk. A ma embere hozzá van szokva ehhez a gyorsasághoz. Néha talán már azt is elhitetjük magunkkal, az élet minden területén képesek vagyunk valami hasonlóra, hogy annak minden részletét hasonlóan kézünkben tarthatjuk. A mostani körülmények, az a vírushelyzet, amivel az emberiség küzd, azonban rávilágít arra, hogy ez

nem így van. Elbizonytalanodunk, tehetetlennek érezzük magunkat, elveszítettük a kontrollt.

Jakab apostol a szenvedések, megpróbáltatások terhei alatt roskadozó keresztény közösségeknek, híveknek írja levelét. Egyre súlyosabban, egyre közelebbről tapasztalják meg a kereszténüldözéseket. Meddig tart ez még? Mi lesz a vége ennek az egésznek? Kétségbeesetten keresik a választ, várják ennek az egésznek a végét, gyors és megnyugtató megoldást várva. De rá kell döbbenniük, el kell fogadniuk nekik is, hogy az életnek vannak olyan területei, amelyet nem ők irányítanak.

Jakab apostol az ókori földműves életét, munkáját, állítja elénk példaként. Ez a munka, ez a tevékenység elképzelhetetlen bizalom, reményteljes hozzáállás nélkül. Egy hosszú folyamat amíg az elvetett mag termést hoz, mire a betakarítás megtörténik. Semmi sem garantálja a kezdeteknél, hogy a fáradozás eredményes lesz, de a magvető bízik, reménykedik, hogy a gondviselés vele lesz, hogy lesz eső, lesz napfény, lesz mit ennie a következő évben is.

Az adventi időszak minden évben valami hasonlóra tanít, valami hasonlóra emlékeztet bennünket. Még ha csak néhány hétről van is szó, de újra és újra el kell határozódnunk, újra és újra hittel és reménységgel végig kell járnunk az utat, abban a bizalomban, hogy a felülről jövő áldás ott lesz rajta. Megadatik a várva várt lelki gazdagodás. Évről-évre meg kell tanulnunk ennek az időszaknak a nehézségeit elhordozva, hogy hogy az ő irgalma és szeretete elkísér, velünk lesz az úton. És most is, ebben a nehéz helyzetben is, ez a hit kell, hogy erőt adjon, tudva azt, hogy nála, biztos helyen van az életünk.

Jakab apostol példákat is hoz a Bibliából a türelemmel, a hosszútöréssel kapcsolatban. A prófétáik említése mellett, Jób neve is elhangzik, aki minden bizonnyal az Ószövetség legnagyobb próbákat kiálló, a szenvedés mélységeit jól ismerő alakja. Ezek a történetek kivétel nélkül bizonyságtételek arról, hogy Isten ott van a szenvedővel, hogy erőt ad még a legsúlyosabb megpróbáltatások között is, ő nem hagyja el övéit.

Maga a földműves példája azért is nagyon sokatmondó, mert jól leírja mit jelent a hit és bizalom, de az aktivitás fontosságát is magába foglalja. Hiszen a mag elültetése után a reményteljes várakozás közben ott vannak azok a feladatok is, amelyet el kell végezni. Talán a metszés, talán a kapálás, vagy az öntözés, vagy éppen a gyomlálás. Talán ez

utóbbi, amire a legnagyobb szükség volt, amit sok esetben el kellett végezni.

A lelki gyomlálásra Jakab egy példát is mond: *„Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltessetek!”* Ne panaszkodjatok; különösen is aktuális ez a felszólítás! A kultúránk része, hogy általában az árnyoldalakra koncentrálunk, hogy szeretünk panaszkodni. Azért valami kis hibát mindig észreveszünk, s akarva-akaratlan, de ebben hatást gyakorolunk egymásra. Biztosan előfordult már velünk, hogy valakivel beszélgettünk, aki csak sorolta és sorolta a vélt vagy jogos sérelmeit, a problémáit, s a beszélgetés végére ránk is átragadt a feszültsége, a lelkiállapota. Ebben az idei adventben talán tudatosabban is lehetne ezt kigyomlálni az életünkből, törekedve arra, hogy inkább erősítsük, bátorítsuk a másikat.

De talán azért is mondja ezt Jakab az keresztény közösségek tagjainak, hogy ezek a helyzetek ne gyöngítsék a közösség, az összetartozás erejét. A panaszkodás nem megoldás semmire. Ha valakivel problémám van, akkor azt vele magával rendezem, törekedve annak megoldására, a kapcsolat rendezésére. A közösség így lehet erőforrás, így lehet támasz a nehéz időben, így lehet Isten szeretetének a forrásává.

Bízd Újra Életed Krisztusra, így szoktuk egymást köszönteni mi keresztények, a naptári év elején. Az idei adventben, a mostani körülmények között is lehet programunk, célunk ez a köszönés. Hittel, de mégis elvégezve mindazt, ami feladatunk, a szeretet cselekedetiben legyen áldott az idei adventünk!

Imádkozzunk! Szeretető Mennyi Atyánk! Köszönjük, hogy nem hiába várunk téged, és megérkezel életünkbe, szívünkbe! Köszönjük, hogy rád bízhatjuk magunkat, életünket, szeretteinket! Adj erőt, hogy kifejezhessünk szeretetünket! Ámen

Keczkó Pál

IGEHIRDETÉS A MÁSODIK ADVENTI ÁHÍTATON - 2020. DECEMBER 8.

„De az angyal így szólt hozzá: Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed: feleséged, Erzsébet fiút szül neked, akit nevezz Jánosnak. Örömöd lesz ő és vigasságod, és sokan örülnek majd az ő születésének, mert nagy lesz ő az Úr előtt, bort és részegítő italt nem iszik, és már anyja méhétől fogva betelik Szentlélekkel, Izráel fiai közül sokakat visszatérít majd az Úrhoz, az ő Istenükhöz, és őelőtte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé."

Lk 1,13-17

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Adventben mindig játszik kicsit velünk az idő. Nemcsak azért, mert kicsúszik a kezünkből, gyorsabban suhan, minthogy a szükséges feladatok teljesítésével lépést tudnánk tartani vele. Hanem azért is, mert adventben szükségszerűen összecsúsznak az idősíkok. Lehetetlen magabiztos logikával kezelni a múltat-jelent-jövőt.

Pilinszky Jánosnak van egy írása: A várakozás szentségéről. „Mire is várakozunk advent idején? Jézus születésére, arra, hogy a teremtett világban maga a teremtő Isten is testet öltsön. Arra várakozunk, ami

már réges-régen megtörtént. Ez a magatartás, ez a várakozás nem új. A felületen az ember köznapi életét mindenkor könyörtelenül meghatározza az idő három – múlt, jelen és jövő – látszatra összebékíthetetlen fázisa. A felületen igen. De nem a mélyben. Ott, a mélyben mindig is tudta az emberiség, hogy tér és idő mechanikus határait képes elmosni a minőség, a jóság, a szépség és igazság ereje. Elég, ha a nagy drámákra vagy a nagy zeneművekre gondolunk, melyek titokzatos módon attól nagyok, hogy többek közt alkalmat adnak arra is, hogy a jövőre emlékezzünk és a múltra várakozzunk. A minőség ideje időtlen. Amikor Bach passióját hallgatjuk: honnét szól ez a zene? A múltból? A jelenből? A jövőből? Egy bizonyos: mérhetetlenül több, mint kegyeletes megemlékezés, és sokkalta több, mint reménykedő utópia. Egyszerre szól mindenfelől. Az adventi várakozás lényege szerint: várakozás arra, Aki van."

Igen. Adventben alaposan összecsúsznak az idősíkok. Isten szeretete árad felénk mindenfelől: múltból, jelenből, jövőből. Betlehemből, Budapestről, a mennyei Jeruzsálemből. A megdöbbent Zakariásra a jeruzsálemi templomban hajdanán ezzel köszön rá az angyal: „Ne félj, Zakariás, meghallgatásra talált a te könyörgésed." De milyen könyörgés? Azt hiszem, valami réges-régi, hiszen Zakariás és Erzsébet rég túl vannak ezen a témán. Valamikor fiatal korukban bizonyára rengeteget imádkoztak gyermekért, de hol van az már?! Ma már a bölcs belenyugvás napjait élik. Ám azt kell látnunk, hogy elvásnak a cipők, tönkremennek a ruhák, elöregednek a könyvek, még a bűncselekmények is elévülnek, az imádságok azonban nem évülnek el soha. Nincs imádság, ami a múlt ködébe vész. Egykor elmondott imádságaink nem zuhannak a semmibe, nem enyésznek el, nem foszlanak szét, hanem ott vannak Istennél. Jelen vannak. És ő valamikor valamit kezd velük. Nem biztos, hogy a vágyainkat teljesíti! Lehet, hogy Zakariás sem így képzelte, amikor gyermekáldásért imádkozott, hogy fia lesz az utolsó próféta, teveszőr ruhával, sáskával és vadmézzel, végül börtönnel és mártírhalállal. Nem a pillanatnyi vágyaink teljesülnek. De múltbeli imádságaink megvannak! Istennél jelen vannak. És valamit kezd velük. Valahogy a mi életünkben is összecsúsznak az idők. Nagy vigasz és reménység, hogy imádságaink fölött nem fut el az idő. Isten nem ejti el őket, hanem mindenfelől ránk árasztja az Ő gondoskodását. Mindenfelől árad, mint a nagy

zeneművek. Honnét szól? Múltból? Jelenből? Jövőből? Mindenfelől szól! Ez advent egyik titka. Hogy mondja a zsoltáros? Minden oldalról körülfogtál engem. Adventben így zsong körülöttünk Isten felénk hajló szeretete. Körülfog minden irányból.

Advent első vasárnapján az érkező kisdedre koncentrálunk. Arra várunk, ami már réges-rég megtörtént. A második héten a jövőre figyelünk, a talán távolira, ami könnyen ködbe vész, a visszatérő Jézusra. Zakariás sok ígéretet kap az angyaltól a születendő gyermekre nézve. Több ígéret arról szól, hogy ez a gyermek fogja felkészíteni a népet az érkező Úr fogadására. S itt az idők ismét összecsúsznak. Az a távoli jövő egyszerre most-tá válik. Arra a jövőbeni érkezésre – egyet emelünk ki – a generációk békéjével lehet felkészülni. „Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, hogy felkészült népet állítson az Úr elé." Ennél mélyebbre valószínűleg nem lehet nyúlni. Pozitív és negatív értelemben a legérzékenyebb pontunkról van szó. Sok felnőtt ma pszichiáter segítségével bogozgatja a máig ható kisgyermekkori traumákat. Mások hogy visszapörgetnék az időt, hogy másként bánjanak a szüleikkel, mint azt megtették! De hát az idő csak ádventben csúszik ide-oda, a lelkiismeretünk szavára sajnos nem! És hány szülő szíve van tele szeretettel és aggodalommal, féltéssel és csalódással, ha a gyermekeire vagy a jövőjükre gondol. A legmélyebb érzelmek és a legsérülékenyebb pontok. A legmélyebb fájdalmak és aggodalmak.

Az előhírnök azért is jön, hogy a generációk közötti összegubancolódott szálakat kisimítsa, és valami mennyei harmónia teremtődjön. Kettő érdekességet lehet itt észrevennünk. Az egyik a sztereotípiák hiánya. Ezen ne lepődjünk meg! A Bibliában nincsenek sztereotípiák. A tradicionálisnak vélt keresztyén gondolkodásban vannak, mégpedig ilyesfélék: javuljanak meg a gyerekek, térjenek jobb belátásra, fogadjanak szót és szeressék a szüleiket. Itt azonban azt olvassuk: az atyák szívét téríti a gyermekekhez. Mindig a mozdíthatatlanabbat, a keményebbet veszi gondozásba Isten szeretete. A betokosodott érzéseinket, elkönyvelt kudarcainkat, amikről már azt hisszük, nem lehet rajtuk változtatni. Megint a múlt időt teszi ez az ige jelenné, a lezárt dolgokat veszi gondozásba, és ez a jelen készít fel a jövőre.

A másik dolog, amit észrevehetünk, hogy ebben az ígéretben nincs Imperativus. Nem kell megrettennünk tőle, nem kér tőlünk ez az ádvent lehetetlent. Inkább azt üzeni: elküldi Isten ezt az időt, ezt a drága időt, hogy kibékítse a szívünkben fortyogó haragot, csillapítsa a csalódottságot, enyhítse az aggodalmat, begyógyítsa a legmélyebben lévő sebeket, hogy felkészítse lelkünket az Úr érkezésére. Mit jelent ez konkrétan? Nem tudom, mert receptek sincsenek a Bibliában. Annyi bizonyos, hogy ezekben a hetekben fülelni kell, figyelni kell, mert Isten zenéje szól hozzánk minden irányból, és ez a szívünkben is harmóniát teremt.

Szabóné Mátrai Mariann